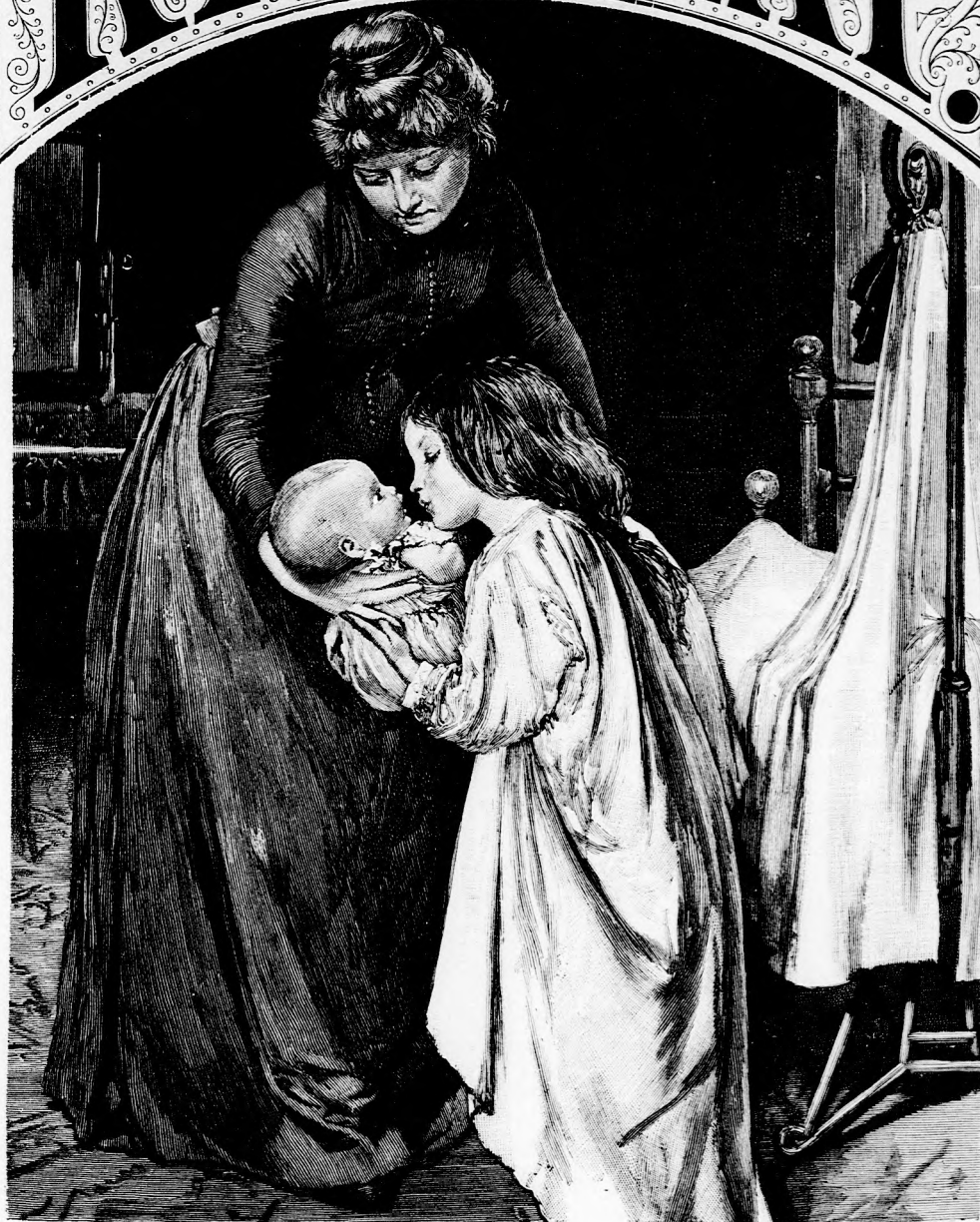

KIS HATÁR

A MI PICZIKÉNK. (Lásd a 166. lapon.)

XLII. kötet, 11. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. márczius 13-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

PUTNEY VÁRA KEDVENCZE.

(Elbeszélés képekkel.)

A »Sastoll« és az »Ezüst barlang« szerzőjétől.

(Folytatás.)

AZA érve, csakugyan hiába kereste hugocskáját és szülei sem tudták hová lett.

— Nem volt itt Tamás?

— De bizony volt. Csakhogy ő nem vihette el, mert kereken megmondtam neki, hogy ma nem eresztem el a kicsikét.

— No, fogadni mernék, hogy azért mégis ott van.

— És alkalmasint igazad van, szólt az anya. Most már emlékszem, hogy Tamás távozása után néhány percczel Katicza is egyszerre csak azt mondta, hogy kísétál. Nem gyanakodtam, de mégis azt mondtam neki: sokáig el ne maradjon, estére itthon legyen korán. Meg is ígérte, de nincs itt, pedig máresteledik.

— Ha megígérte, akkor meg is teszi, szólt az apa. Tudjátok, nagyon szófogadó és szótartó. Egy kicsit elmaradoz valahol a vadvirágok kedviért, de mindjárt itt lesz.

— Igen, ha Tamás el nem vitte a várba! mondá Vili.

És Vilinek bizony igaza volt. Mert mikor erről beszélgettek, Katicza már közel járt a várhoz.

Mikor hazulról kísétált, egyenesen a vár felé vezető ösvényre tért. Sűrű erdőben vezetett ez, de Katicza már jól ismerte az utat és azt is tudta, miért megy oda. Nem ment messze, midőn már megpil-

lantotta kedves barátját, aki ott heverésztett egy fa alatt.

— Keljen föl Tamás bácsi! Cziczázni fogunk, azt ígérte.

— Persze hogy fogunk, aranyos kicsikém. Azért vártalak meg. No, fogj meg, ha tudsz!

Hozzá láttak a játékhoz, s hol Katicza kergette Tamás vitézt, hol ez Katiczát, s vége-hossza nem volt a kaczagásnak. Egyszerre csak azt vették észre, hogy a folyóhoz jutottak, ahol a csónak volt kikötve.

— No, most átkelünk a tulsó partra, szólt Tamás.

— Jaj, én már nem mehetek tovább! felelé Katicza.

— Már ugyan miért ne jöhetnél? Csak nem fáradtál már el?

— Oh dehogy! De a mamámnak megígértem, hogy estére korán otthon leszek.

— Arra még ráérsz bőven. Hol van még az este!

— Gondolja, Tamás bácsi? Akkor hát nem bánom.

Beültek a csónakba s Tamás izmos karokkal mihamar átevezett a tulsó partra. Ott egy fatörzshöz kötötte a csónakot, kiemelte Katiczát s már éppen odább akart vele indulni, mikor a víz partján a homokban megpillantott valamit. Az a valami pedig mindössze csak egy láb nyoma volt. Más talán semmi különöst sem talált volna ebben; de Tamás tapasztalt ember volt ezen a tájon. Alig hogy rátekintett a lábnyomra, már tudta, hogy az *mokaszintől* ered, azaz vörös-bőrű indiánusnak bocskorától.

Egy pillanatig habozott, mit tegyen. Világos, hogy itt nem rég vörös-bőrű járt. Alkalmassint itt ólálkodik most is közel, és meglehet, hogy többen is vannak. Ezt a kicsikét most már semmi esetre sem ereszthetem egymagában haza ... még utjokba találna vetődni ezeknek a semmiháziaknak ... de nem is kísérhetem haza, mert gyorsan értesítenem kell a kapitányt, hogy ellenség jár a házuk táján. Most már szaporán haza kell sietnem.

A legjobb szándékkal és a legnyugodtabb megfontolt gondolkodással cselekedett a tapasztalt derék Tamás, midőn Katiczát ölbe kapva, gyors léptekkel ment a vár felé.

Az ő helyén senki sem tehetett volna mást. Mert csakugyan az volt a kötelessége, hogy legelőször is a vár kapitányát értesítse, azután meg, hogy a kedves kicsikét ne engedje egymagát utra, mikor ellenség ólálkodik közel. Ha tudta volna, mi lesz ebből!

Nagy volt a várbeliek öröme, mikor látták, hogy Tamás pajtásuk az ő kis kedvencöket hozza.

— No, csak ne örüljeteK olyan nagyon, mert nem egészen jó kedvemből hoztam, szólt Tamás. Vörös-bőrűek járnak itt a környéken. Láttam egynek a lába nyomát!

— Majd odább mennek! Sokan nem lehetnek, mert mi is jártunk kiinn, de nem láttunk semmi gyanusat.

Ha láttak volna is, akkor sem ijednek meg nagyon. Megesett az néha-néha, hogy egyes vörös-bőrű vad indián itt

kóborolt a környéken. Ha jöttek, majd el is mennek.

— De hátha még többen jönnek? Bizony sajnálom, hogy nem mentem először György barátunkhoz, figyelmeztetni a veszedelemre.

— Tud ő vigyázni magára, ne féltjük. Aztán ha éppen nagyon nyomja a lelkedet, holnap reggel majd értesítheted.

A bátor emberek semmiképp sem akartak megijedni, amig bizonyosak nem voltak benne, hogy van mitől. Tamás is bele nyugodott és a kapitány is csak annyit talált szükségesnek, hogy éjszákára kettős őrséget rendelt.

— Holnap majd portyázunk egy kicsit a környéken és kikutatjuk az erdőt, van-e benne veszedelmes két lábu vad?

Ezzel a dolog el is volt intézve, és nem igen törődtek vele többé. Annál nagyobb jókedvvel játszogattak kicsi kedvencökkel; dédelgették, mulattatták a leánykát, s oly pompásan eltelt az idő, hogy bizony Katiczának eszébe sem jutott, hogy neki most nem itt volna a helye, hanem otthon, mert hiszen megígérte a mamájának, hogy idejére hazamegy. Pedig már rég be is esteledett, meg is vacsoráltak és vacsora után Katicza el is álmosodott. Jó ágyaeskát vetettek neki és lefektették. El is aludt szépen csakhamar. Tamás gyöngéd szeretettel gondoskodott róla, és csak mikor egészen rendben látott mindent, akkor tért ő is nyugalomra. El is aludt mélyen, mert egész nap az erdőben járt-kelt s a frissítő álmra ugyancsak szüksége volt.

De nem aludt mélyen Katicza. Alig szendergett egy óra hosszáig, fölriadt álmából. Olyasmit álmódott, hogy otthon van és anyja haragszik, mert ő nem jött haza idejére. És ezen Katicza ugy elbusult, hogy fölébredt. Mikor pedig fölébredt, akkor még inkább elbusult. Mert azt csak álmodta ugyan, hogy a mama pi-rongatja; de az meg valóságos igaz volt, hogy nem ment haza. Hibát követett el, megszegte igéretét, engedetlen volt.

Egy-két perczig elgondolkozva fe-küdt, aztán hirte-len talpra ugrott és felöltözött.

— Még nem le-het nagyon későn, gondolá. Emlék-szem, mikor lefe-küdtem, amott volt a hold . . . még nem sokkal ma-gasabban jár . . . Szép világos is van, haza találok.

Abban bizonyos volt, hogy várbeli ba-rátai, ha észre veszik, nem fogják utnak ereszteni. Tehát óvatosan kell kiosonni. Azt nem tudta ugyan, hogy a becsukott kapun miképen fog kijutni. De talán az ór kiereszti, ha megkéri szépen és meg-

igéri, hogy nem fogja elárulni. Ebben persze alaposan csalódott volna, ha erre kerül a sor. De nem került. Nagyobb szerencséje akadt; mert ő legalább azt hitte, hogy nagyon kedvez neki a sze-rencse.

Amint kiért az udvarra, nem látta az öröket. Hanem látta, hogy a ha-talmas kerítés ka-puja félig nyitva van és kívülről hallatszik a két ór beszéde. Bizonyosan láttak oda-kint valamit, amit közelebről akar-tak megvizsgálni, azért mentek ki. De bizonyosan ha-mar vissza is tér-nek, tehát gyorsan föl kell hasz-nálni a jó alkal-mat.

Lábujj-hegyen közeledett a ka-puhoz, ott egy pil-lanatig hallgató-zott, aztán gyorsan kisurrant. A két ór oldalt vizsgálgatott vala-

mit és nem vette észre Katiczát. Ez pedig szapora léptekkel sietett a leg-közelebbi bokrokig s aztán szerencsésen, észrevétlenül eljutott az erdei ösvényre, melyen haza felé köllött mennie.

Mialatt Katicza neki indult éjjeli utjá-

A NEHÉZ LECZKE. (Lásd a 167. lapon.)

nak, a várbeliek nyugodtan aludtak, legnyugodtabban pedig Tamás, aki föl sem ébredt, míg a hajnal pirkadni nem kezdett. Mikor aztán fölkelt, első gondolata a kis leány volt, de egyelőre nem

akarta zavarni. Hadd aludjék a kicsike. Majd előjön, mint máskor szokott.

De a kicsike nem jött elő. Már jócskán megvirradt, mindenki mozgott, végezte a dolgát, csak Katicza nem került

VESZEDELMEK JÁTÉK. (Lásd a 175. lapon.)

elő. Tamás úgy vélte, hogy már ideje fölkelteni.

— Megállj csak, te kis álmos táska! Majd kapsz egy kis friss vizet a nyakadba!

Biz' azt nem kapta. Mi már tudjuk, miért nem kaphatta, de a jó Tamás még

csak nem is sejtette. Azaz, tudott és látott annyit, hogy Katicza nincs már ott az ágyban, tehát felköltetni már nem kell.

— Ej, a kis hamis! Már fölkelt és kiosont. Pedig nem láttam künn az udvaron.

Nem ám. Nem látta más sem. Eleinte azonban nevettek, mert azt hitték, hogy a kicsike tréfát üz velök; tudja, hogy keresni fogják a reggelihez, és mert már nagyon jól ismert itt minden zeget-zugot, elbujt valami jó rejtek helyre.

— Megállj csak, majd előkerítlek én! hetvenkedett Tamás, aki meg minden szögecskét ismert az egész várban. Olyan zugba nem lehetett ott elbujni, hogy az öreg katona föl ne kutatta volna. De most ugyan hiába keresgetett, kutatgattott; a kis leánynak sehol még csak nyoma sem volt. Ekkor meg mást gondolt. Haragosan mordult a pajtásaira.

— No, elég volt már a tréfából! Éhes lesz a kicsike, hozzátok elő! Tudom, ti bujtattátok el előlem, és amig az egyik helyen kerestem, átcsempésztétek oda, ahol már jártam.

— Dehogyan rejtettük el! Inkább mi is keressük.

Tamás látta pajtásainak az arczán, hogy csöppet sem tréfálnak, inkább meg vannak ijedve. Most már aztán ő is kezdett megijedni.

— Még egyszer fogjunk hozzá mindnyájan a kereséshez. Egyszerre lépünk be szerte minden zugba, hogy ne szökessék át egyikből a másikba. Így minden esetre kezünkbe kerül a kis hamis.

Persze hogy nem került. Most már nem lehetett semmi kétség, hogy a leányka nincs ott a várban.

— Soha ilyet! Csoda, valóságos csoda! szólt Tamás egészen megzavarodva. Ilyen csodát még soha életemben nem értem.

Most már jelenteni köllött a kapitánynak is, aki nem kevésbé csodálkozott.

Hinni sem akarta eleinte s azt mondta embereinek, hogy ügyetlenek. Majd ő maga fogja keresni. Meg is tette, de természetesen ő is hiába. Az már bizonyos, hogy Katicza eltűnt a várból. Most már az volt a kérdés, hogyan tűnhetett el? Idegen el nem vihette. A legügyesebb, legmerészebb vörös-bőrűnek is lehetetlenség volt a várba behatolni, kivált mikor az örök megesküdték rá, hogy gondosan őrködtek. Tehát Katicza okvetlenül a maga jószántából távozott.

Igen, de miért? És hogyan juthatott ki, mikor a kapu csukva volt?

— Hogy miért, azt még csak megtudnám érteni, szölt Tamás. Nagyon mondogatta az este, hogy okvetlenül ott hon köll lennie, mert megígérte a mamájának. De hát hogyan juthatott ki a kapun?

(Folytatása következik.)

A MI PICZIKÉNK.

(Képpel a czimlapon.)

Ó, A MAMA olyan jó —
 Reám biz, te kis bohó!
 Te kis édes, te kis kedves,
 Aki felé szívem repdes.
 Hadd csókoljam piczi szádat,
 Kerek, piros orczácskádat!
 Tar-fejed hadd simogatom,
 Te aranyos kis angyalom!
 Majd lesz hajad kender-szöszke,
 Selymes puha és göndörke —
 Fogad is lesz kis testvérke,
 Fényes, piczi és fehérke,
 S úgy csillan meg piros szádon,
 Mint gyöngyvirág rózsaszálon.
 Jöjj karomba, mert szeretlek,
 Édes drágaságom;
 Hadd csókollak, öleljelek,
 Kicsi gyöngyvirágom!

A NEHÉZ LECZKE.

(Képpel a 164. lapon.)

NAGYON szépen tudott már Dinike olvasni. Büszke is volt erre a tudományára. Csak egy nagy baj ne járt volna vele. Még pedig az, hogy nem csupán akkor és azt olvashatta, amikor és amit akart, hanem a mama lassanként rászorította, hogy egy-egy kis leczkét is megtanuljon.

Ma délutánra is nagy leczke volt föladva: egy hosszú, nagyon hosszú vers, egész tíz sor vers! Ezt úgy kell megtanulni, hogy hiba nélkül tudja könyv nélkül elmondani. Már ennek a fele sem tréfa, sőt Dinike kételkedett, hogy ezt egyáltalában lehetséges legyen teljesíteni.

Bele fogni, mindjárt ebéd után bele fogott. De oly roppant nehéznek találta, hogy inkább abba is hagyta.

— Megyek egy kicsit játszani. Majd később talán jobb kedvem lesz ehhez a borzasztó hosszú vershez.

Nem mondom, hogy Dinike valami nagyon jelesül okoskodott, mert játékkal elszóródni csöppet sem biztos módja annak, hogy könnyűnek lássék, ami előbb nehéz volt. De hát Dinikétől ezt még nem lehetett nagyon rossz néven venni, mert ő még csak hat éves fiúcska volt, még nem tapasztalta eleget, hogy biz az megfordítva van: munka után van helye a játéknak.

Javában lovagolt fa-paripáján, mikor egyszerre csak utját állta Veronka.

— Azt mondta a mama, kérdezzetek ki a leczkéből. Ha megtanultad, jöhetsz ozsonnálni; ha nem, akkor nem kapsz ozsonnát. Most hát mondd fel szépen.

Ezt könnyű volt kívánni, de nehéz teljesíteni. Veronka elővette a könyvet, Dinike pedig vakarta a fejét, ötölt-hatolt, a versből azonban éppen csak a címet tudta. Ezt el is mondta háromszor.

— Jól van, ezt már hallottam, szólt a szigorú kis tanítónő. Halljuk tovább.

Biz abból nem hallott egy árva szót sem. A nyomtatott vers helyett Dinike egyszerre csak elpityeredett és sirt egy nagy verset.

— Nem tudom ... nem tanultam meg!

— Akkor hát nem kapsz ozsonnát, szólt Veronka és ott hagyta.

Éppen ekkor lépett be Józsi bácsi s mihamar megtudta az elbusult Dinikétől, mi a baj.

— Ez az egész? Hiszen az nem nagy baj. Ozsonnáig még nagy idő van. Jöszte csak ide mellém, majd együtt megpróbáljuk. Meglásd, hamar megtanulod. Majd én segítek.

Ez a biztatás fölbátorította Dinikét. Oda ült a bácsi mellé s fenhangon olvasták a versecskét, előbb egy sort, aztán kettőt, aztán hármat s mikor végére értek, újra elől kezdték. Csakugyan, nem olyan nehéz az ... csak egy kicsit figyelni kell, mindjárt tudja az ember.

Mamáék éppen ozsonnához készültek ülni, mikor Dinike büszkén lépett be a bácsival.

— Mamácska, én is kérek ozsonnát ... tudom ám a leczkémet.

És fölmondta szépen, hiba nélkül.

Veronka nagyot bámult, a bácsi pedig így szólt:

— Ugy-e csodálkozol Veronka? Pedig nem történt semmi boszorkányság, csak helyre hoztam, amit te elmulasztottál. Te csak kemény tudtál lenni kis testvéreddel s elfeledted, hogy a gyöngé kezdőt szeretettel, buzdítással illik az öregebbiknek megsegíteni.

Veronka elpirult. Biz' ő arra nem gondolt, hogy testvérkéjét kisegítse a bajból, pedig lehetett, ime látja. De ezen túl nem felejtette el a bácsi példáját s Dinikének nem is jutott többé veszedelembe az ozsonnája.

RÁK URFI ÉS A HABLEÁNY.

— Kicsi mese négy képpel. —

DERÜLTEN ragyogott a nap a nagy tó sziklás partján s mély csöndesség uralkodott köröskörül. A víz szélén vigan ficzánkolt valami vagy valaki. Még pedig nem is akárki, mert az nem volt senki más,

mint Hableány, a tó tündérének a kedves leánykája.

— Itt most kimehetek a partra, gondolá. Nincs közel senki, kissé tükrözhetem magamat. Már rég nem mulattam a tükroimmal.

Mert Hableány is éppen olyan hiu kis jószág volt, mint sok igazi kis leány, aki szereti magát a tükörben nézegetni.

... HABLEÁNY MEGJEDT.

No de tőle azt nem lehetett nagyon rossz néven venni, mert más mulatósága nem sok volt ott a tóban, ahol uszkálva töltötte az életét. Egyébhez nem is igen értett, és táncolni már csak azért sem tudott volna, mert lába helyett halteste volt, mint ahogy valóságos vízi tündérhez illik.

Javában tükrözgette magát s úgy bele merült, hogy észre sem vette, mikor

egy délczeg urfi közeledett. Maga Rák urfi legalább nagyon délczegnek hitte magát és olyan finom uri gavallérnak, akinek az egész nagy tóban nincsen párja. Nem is mondom, hogy nem úgy volt, és Hableány sem mondta, de megijedni bizony megijedt, mikor Rák urfi egyszerre csak oda toppant elejébe.

— Jó reggelt, szépséges Hableány, jó reggelt! Mit látsz a tükörben? Azt

kérdezed tőle, ugy-e, hogy szép vagy-e? No, hát én is megmondhatom, hogy szép vagy. De most már te mondd meg, mit gondolsz: láttál-e a Rák familiából nálamnál különb legényt?

— Nem tudom biz' én, felelé Hableány ijedten.

— No akkor hát most tudod. Te vagy a legszebb Hableány, én meg a legszebb Rák urfi. Adsza kezét reá!

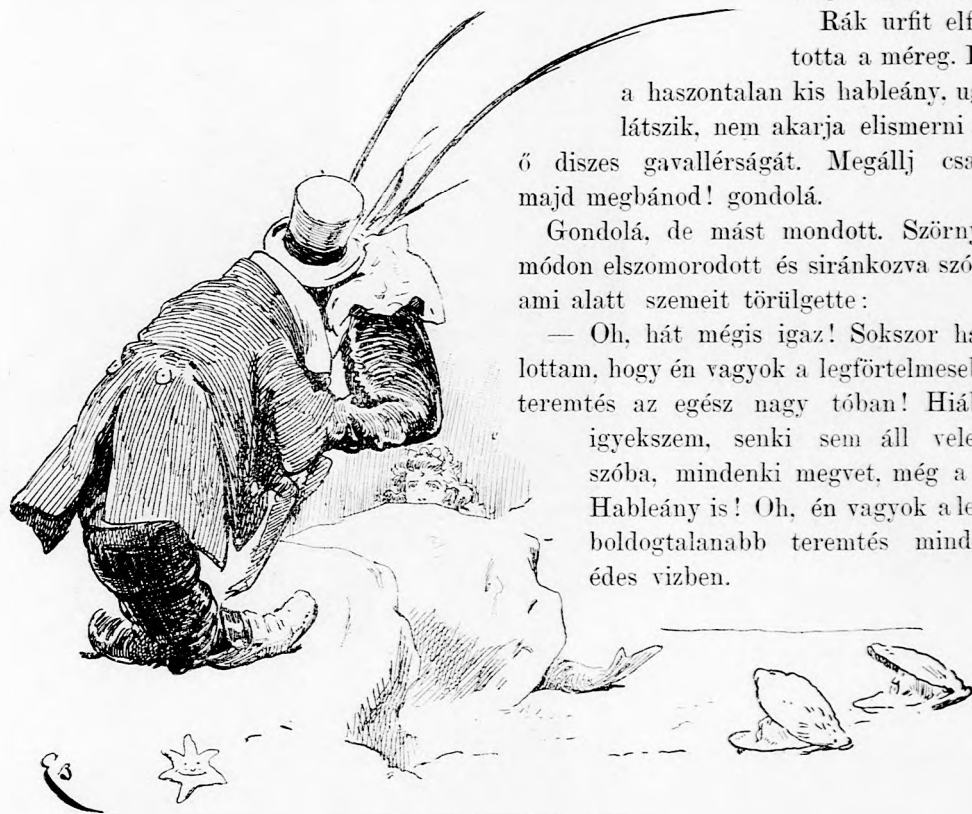
Már ezt Hableány nem merte tenni, mert Rák urfinak az ollós karja igen veszedelmesnek látszott. Inkább nagyot ugrott és a víz szélén egy nagy szikla mögé huzódott.

Rák urfit elfutotta a méreg. Ez

a haszontalan kis hableány, ugy látszik, nem akarja elismerni az ő diszes gavallérságát. Megállj csak, majd megbánod! gondolá.

Gondolá, de mást mondott. Szörnyű módon elszomorodott és siránkozva szólt, ami alatt szemeit törülgette:

— Oh, hát mégis igaz! Sokszor halottam, hogy én vagyok a legförtelmesebb teremtés az egész nagy tóban! Hiába igyekszem, senki sem áll velem szóba, mindenki megvet, még a jó Hableány is! Oh, én vagyok a legboldogtalanabb teremtés minden édes vízben.

... SZEMEIT TÖRÜLGETTE.

A jó kis Hableáynak megesett a szive.

— Ugyan ne sirj no, mondá. Már ugyan mért volnál te a legförtelmesebb? Ráknak vagy olyan Rák, mint akár-melyik.

— Oh, te csak biztatgatsz, vigasztalsz, de magad sem hiszed. Te is megvetsz, hiszen még kezét sem akarsz fogni velem.

— Dehogy nem, no! Ha csak ez a kívánságod, hát itt a kezem, igazán mondom, nem vetlek meg.

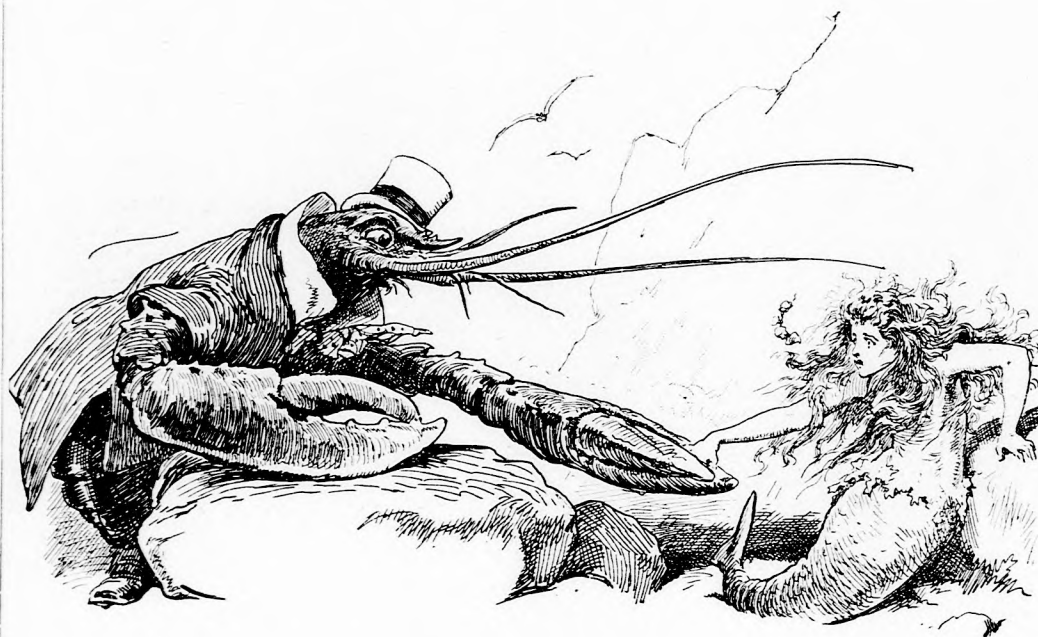
Oda nyujtotta puha kis kezeckéjét, Rák urfi pedig megfogta az ollójával. Megfogta és be is csipte egész erejével.

— Jaj, jaj! sikoltott Hableány. Ne szorits oly nagyon!

— Ugy-e? De bizony szoritlak, és most már nem is menekülsz az ollómbul. Rég lestem rá, hogy megcsipjelek. A merre

csak jártam, mindig azzal boszantottak, hogy csak Hableány az igazán szép. No's, én megdicsértelek, de te nem akartad ezt tenni. Ezért meglakolsz. Elviszlek a barlangomba és ott azt kell majd reggeltől estig szavalnod, hogy: »Rák urfi a legszebb gavallér!«

— Jaj, az nem lehet, már haza kell

... BE IS CSIPTE.

mennem! Eressz! Jaj, ne csipj! Nagyon fáj!

— Annál jobb! Annál inkább megtanulod, hogy szót fogadj nekem.

— De hiszen ez gonoszság! Te csuf gonosztevő vagy!

— Beszélhetsz már, mikor megfogtalak. Agyon foglak kizozni és többé

senki sem fog azzal boszantani, hogy Hableány a legszebb a tóban.

Szegény Hableány bizony nagyon szepteggett, és kétségbe esett vergődéssel legurult a víz szélére, magával vonva Rák urfit is.

— Kegyelmezz, hatalmas Rák urfi, oh légy irgalmas!

— Eszem ágában sincs. Nekem csak arra van kedvem, hogy megkinozzalak, tehát azt fogom tenni.

De egyelőre mást köllött tennie. Először is hirtelen eleresztette Hableánynak a kezét s Hableány rögtön elosont a mély vízbe. Rák urfi szeretett volna utána sietni, de nem lehetett, mert egy halász éppen akkor fogta őt meg.

— Jó nagy rák, elég lesz vacsorára. És mire az est leszállt, Hableány már megint vígan uszkált a tóban. Rák urfi pedig egy nagy fazékba került, mely alá tüzet raktak. És ott megfőtt, vége lett, megették.

Aki nem hiszi, hogy így történt, kérdezze meg a tavi tündértől, vagy Hableánytól.

RÁK URFI FAZÉKBA KERÜLT.

A TÜNDÉR BÁBU.

— Vad Laczi legújabb csinye. —

(Képpel a 173 lapon)

KICSIKE leányka volt még Iluska, de ügyes és kedves, akit szélségeért, jóságáért mindenki szeretett. Szinte nehéz volt elhinni, hogy a Vad Laczi hugoskája.

Szerette őt Vad Laczi is, már persze a maga módja szerint. Azt szerette volna, ha Iluska vele tart mindenféle pajkos játékban. Csakhogy erre semmikép sem

tudta rábirni. Iluska inkább elővette a nagy képes mese-könyvet és habár még egy kis fáradsággal, de annál nagyobb gyönyörűséggel bötüzte ki belőle azokat a gyönyörű tündér-meséket. Mert kicsike léte tudott ám ő már olvasni, és meg is értette, amit olvasott. Olyan jól megértette, hogy apróra tudta minden tündérének, király-kisasszonynak a meséjét, ami meg volt írva az ő nagy mese-könyvében. Nem is tartotta ő azt mesének, hanem valóságos szép történetnek, amin Vad Laczi nagyokat tudott nevetni.

Nevetett, de boszankodott is, hogy Iluska azokat a haszontalan meséket többre tartja, mint holmi pajkos játékot. Hiába hivogatta el a könyvtől, Iluska nem ment vele.

— No megállj! Majd adok én neked tündért, mesét! szólt nagy mérgesen.

Azon a napon délután Iluska, mikor a nagy szekrényben szép rendbe rakogatott játékaiból választani akart valamit, ugyancsak elámult, amint a szekrény ajtaját fölnyitotta. A képes könyvek, játék-szerek tetejében egy ocsmány, figura valami hevert. Bábunak lehetett nézni csakhogy ilyen bábuval még az utolsó koldus-leány sem játszott volna. Papirosból, kőzbul, rongyokbul volt az össze róva, éppen csak a formája hasonlított messziről bábuhoz.

— Ugyan mi ez? gondolá Iluska csodálkozva. Bizonyosan Laczi fundált ki megint valami csinyt ellenem.

De csakhamar egészen mást gondolt. Az idomtalan bábu mellére czédula volt tűzve.

— Ni, valami levélféle is van itt! szólt Iluska. Ebből talán megtudok valamit.

Hozzá fogott az olvasásához. Nagy örömmel és meglepetéssel olvasta, mert a levél így szólt:

»Kedves Iluskám, drága jó barátnőm! Azért szólítlak így, mert tudom, hogy igazi jó barátnőm vagy, ámbár csak a képes-könyvből ismersz. És mert ezt tudom, azért fordulok hozzád egy nagy kéréssel. De előre figyelmeztetek, hogy ez titok, igen nagy titok, senkinek sem szabad tudni róla, különben szörnyű veszedelem érne téged is, de még talán magamat is.

»A szekrényben egy idomtalan, torz bábut találtál ugy-e? De ne hidd, hogy ez a bábu csak az, aminek lát-szik. Tudd meg, hogy ez az én legkedvesebb, legszebb tündérmesterem volt, és megint az lesz, ha te is úgy akarod, ha megszabadítod a varázslat alól. Mert az történt szegénykével, hogy vigyázatlan volt s gonosz ellenségünk, a hatalmas boszorkány-mester meglepte és elvarázsolta ilyen ocsmány alakká, amilyennek most látod. És megszabadulásának föltételül azt szabta, hogy ha akad leányka, aki még ebben a formában is szeretni fogja és gondját viseli teljes fél esztendeig, jól tartja-ápolja, akkor vissza nyerheti régi alakját, vissza térhet hozzánk Tündérhomba.

»Nehéz föltétel ez. Sokfelé próbáltam. De szegény elvarázsolts kis hívet mindenütt kidobták. Most tehát reád gondoltam, hogy te talán jobban szeretsz minket, mint a többi szeleburdi kis leányok. Gondjaidra bízom tehát. De jól vigyázz reá, rejtkehelyen tartsd, hogy senki meg ne lássa. És naponkint oszd meg vele a csemegéidet, nehogy megéhezzék szegényke. Persze, nálunk itthon a legjobbhoz volt szoktatva, tehát remélem, nem fogod tőle sajnálni azt a kis süteményt, gyümölcsöt. Tudom, te minden nap kapsz, tehát juttathatsz belőle neki is.

Nagyon bízom benne, hogy pontosan fogod teljesíteni kérésemet. Én pedig majd egykor valamikor le fogom róni hálámat, csak várj reá türelmesen. Addig is üdvözlöl jó barátnőd

Tündér Ilona

Tündérország királynője.

Már ilyen csoda nem esett meg még mese-könyvben sem! Örült neki Iluska, büszke is volt rá.

— Nem fogsz bennem csalódní, kedves tündér-királynő! szólt magában. Sze-

gény elvarázsolt tündérke! Ne félj, én megszabadítlak! Szeretni foglak, jól tartalak, vissza is fogsz jutni a szép Tündérországba. Elcsukni nem tudlak ugyan hova, de itt jó helyen vagy, itt meg nem lát senki; ide csak én járok. Várj csak, mindjárt hozok neked ozsonnát.

Egy pillanatig sem kételkedett Iluska, hogy az mind egy szóig úgy van, amint

Tündér Ilona megírta a levelében. Miért is ne lett volna úgy? Olvasott ő már ilyenforma eseményt a mesekönyvben. Hűségesen teljesíteni akarta tehát a fontos megbízást, és mindjárt most az ozsonnánál rakosgatta félre a legszebb, legjobb falatjait titkos védelencze számára.

Annyira el volt foglalva titkos gondolataival, hogy nem vette észre, de nem

... KÉT BÁBUT VITT SÉTA-KOCSIZÁSRA. (Lásd a 174. lapon.)

is igen ügyelt rá, milyen furcsa képet vág Laczi. Mert bizony nagy erőfeszítésebe került Vad Laczinak, hogy el ne árulja magát. Jól látta, hogy Iluska mint rakosgatja félre a legjobb csemegéket. Pedig máskor ugyancsak jóízűen megette és nem igen találta soknak, amit a mama adott. Nem is állhatta

Laczi sokáig, hanem kiszaladt és az udvaron kedvére kaczagott, szinte a könyje is kicsordult.

— Megfogtam, ráment a lépre! ujjongott magában. No te kis együgyü, majd jó hasznát fogom én látni.

Ebben nem is csalódott. Mert egészen úgy történt, amint ő kívánta. Ozsonna

után Iluska vissza sietett a szobácskájába és oda rakta a sok jó csemegét az elvarázsolt bábu mellé.

— Itt van, szegény tündérke, ne éhezzél!

Egy kicsit reménykedett, hogy az elvarázsolt bábu talán mindjárt megmozdul és az ő szeme láttára fog hozzá a falatozáshoz. De ez nem történt.

— Persze, nem szabad neki megmozdulni, mikor látja valaki. No, ne félj, nem zavarlak . . . megyek sétálni, holnapig nem foglak háborgatni.

De ha ő nem háborgatta, megtette Laczi. Mikor látta, hogy Iluska messze jár, ő beosont a szobába és nevetve előszedte, meg is ette a bábu ozsonnáját.

— Ez nagyon jó pótlék az ozsonnához, szolt magában nevetve. Csak sokáig bele ne unjon Katicza!

Katicza nem unt bele. Jó ideig tartott ez így, de egy napon végre egy kis baj fenyegette a Laczi fortélyát. Apja azt mondta neki, hogy elviszi magával néhány napra egy rokonukhoz látogatóba.

— Hm, ez nagyon kellemes; de hogy lesz most a bábu csemegéjével? Katicza szentül hiszi, hogy eddig az elvarázsolt bábu mindig megette. Ha nem leszek itthon, ott marad az elemózsia s még rányit a cselre. No, majd segíték a bajon!

Mikor Iluska ozsonna után megint vitte az eleséget az elvarázsolt bábunak, nagy ijedelmére nem találta többé a bábut. Hanem e helyett egy czédula volt ott s ez volt rá írva:

»Vakmerő Iluska! Te szövetkezni mertél ellenséggel, oltalmadba vetted az elvarázsolt tündért. Jaj neked!

Először is azzal büntetlek, hogy elviszem a rád bízott tündért, melyet rosszul őriztél, mert nem őrizted háromszoros lakat alatt. És mihelyt elzártam a barlangom hetedik fenekére, vissza térek és megbüntetlek vakmerőségedért. *A boszorkány-mester.*» Szegény Iluska majd holtra ijedt.

Szaladt volna most már jó tanácsért Vad Laczihoz, de ez már elutazott. Így már nem tehetett egyebet, mint hogy a mamához sietett. Mert hát most már vége a titoknak, amit a tündérkirálynő oly nagyon ráparancsolt.

A mama türelmesen végig hallgatta, azután jóízűen nevetett.

— Jaj te bohó kicsikém! Lásd, így jár, aki nagyon elhiszi a meséket és nem gondol arra, hogy közel van ez a mi vásott Vad Laczink. No, majd megsegítlek egy kicsit, hogy vissza fizethesd a kölcsönt. Megérdemled a jószívűségért, melyet mutattál.

Mikor Laczi negyednapra haza tért, ugyancsak csodálkozott, hogy Katiczát éppenséggel nem találja szomorúnak. Sőt a kicsike hamiskásan mosolygott és dicsekedve mutatott neki egy szép kis babakocsit, melyben két ujjdonat-uj bábút vitt séta-kocsizásra. (Lásd a képet a 173. lapon.)

— Nézd, mit kaptam a jó tündérkirálynőtől! Olvasd csak, milyen levelet irt nekem!

A levél pedig így szolt:

»Kedves jó Iluska! Nem csalódtam benned, bebizonyítottad jó szivedet. Ne félj, az a boszorkánymester-história az elvarázsolt bábuval csak mese, mely arra való volt, hogy a jószágodat kipróbálja. Megálltad a pró-

hogy elvi-
ért, melyet
örizted há-
Es mihelyt
edik fene-
tetlek vak-
ny-mester.«
a ijedt.

ő tanácsért
elutazott.
mint hogy
most már
lérkirálynő

hallgatta.

Lásd, így
ket és nem
n ez a mi
majd meg-
a fizethesd
szívűségért.

haza tért.
Katiczát
runak. Sőt
tt és dice-
kis baba-
uj bábút
pet a 173.

ő tündér-
ven levelet

m család-
l jó szive-
ny-mester-
uval csak
t, hogy a
tad a pró-

bát és jutalmul ezt a bábu-kocsit kapod a két szép bábuval, amit már rég kivántál. Mivel pedig nekem olyan pénzem nincs, amilyen közönséges emberi kereskedőnek kell a bábuért, hát elkértem a mamától azt a pénzt, amit Laczinak szánt születés-napi ajándékra. Így Laczi nem fog semmit sem kapni, de ő abba bele fog törődni. Te pedig maradj olyan jó, amilyennek most tapasztalt a

Tündér királynő.«

Vad Laczi fülig elvörösödött, de nem szólt semmit, hanem lehorgasztott fejjel ment odább.

— Kifogtak rajtam! szólt magában nagy busan. Ez a levél a mama írása... ő persze mindent kitalált. Azokat a kis ozsonna-maradékokat ugyancsak drágán megfizettem. Köllött ez nekem?

KÉPREJTVÉNY.

NYELVTÖRŐ.

— *Ügyes kis gyermekek számára.* —
Össze gyűjtötte *Béla bácsi.*

Öt görög törököt dögönyöz örökös örömök közt s föld bömből, dörög s ördögök közt könyörög.

*

Illik is itt kis stiglicz mindig sirni-visitni?

VESZEDELMEK JÁTÉK.

(Képpel a 165. lapon.)

JAI Istenem!... rosszat sejtetek...
Aggodalom borzogot...
Gyermek kezén gyújtó szálak!...
A félelem fojtogat...

*Baba-kályha vas tévője
Széles-tágra kinyitva —
Abba gyújt be égő szállal
A könnyelmű Pistika.*

*S míg Aranka fújja-szítja,
Hadd lobogjon fel a láng —
A gyújtókkal játszani látom
A tudatlan kis Jolánt.*

*A jó Isten szerelmére!...
Mit műveltek, gyermekek?
Ha belétek ragad a tűz...
Rá gondolni sem merek.*

*Egyet tudok — és ez az, hogy
Kezetekből kikapom
Ezt a veszedelmes gyújtót
S egy szálíg eltaposom!*

*Nem bánom, ha sirás lesz is
Most a játék elején —
Inkább ti most, mint hogy később
Ti rajtatok sirjak én!*

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 8-dik számában közölt rejtett név megfejtését még beküldték: Schmidt-Pauli Edgár, Német Józsi, Pichler Oszkár.

FORGO BÁCSI POSTÁJA.

Fried Pista. Csongrád vármegyének székvárosa Szentés és nem Szeged. Van szó róla, hogy a Csongráddal határos vármegyéből (meg tudnád-e mondani, melyek ezek?) külön vármegyét hasítanak ki, melynek székhelyévé Szegedet tennék meg. Csongrád megyének régi székhelye Szegvár. — **Bartók Margit.** Szivesen fogadom soraidat mindig. — **Szinnyei M. Rózsika.** »Forgó bácsi színháza« meg-

jelent két kötetben az Eggenberger-féle (Hoffmann és Molnár) kiadásában, de megrendelhető bármely könyvkereskedőnél. E két kötetben aztán bőven lesz kisebb s nagyobb színművecskéket. Inkább másod ízben küldetem volna meg a »K. L.«-nak azt a számát, melyből a neked szóló sorokat emlék okáért kivágtad. — **Szögyény Gábor.** Hogy ne emlékezném arra az időre, midőn idősebb testvéreidnek járt a »Kis Lap«? — s különösen arra a névre, melyet ez idő szerint is egy kiváló hazafi visel, aki minster a magyar király személye körül. Téged is szeretettel fogadlak sok ezer apró híveim közé. — **Bakos Géza.** Abban a helyzetben vagy, amelyben Schwarz Berthold és Gutenberg János. Amaz a puskapornak, emez a könyvnyomtatásnak a föltalálója; pedig, mikor ők e találmányaikkal föléptek, már régóta ismerték és használták Kinában a puskaport és a könyvnyomtatást. A te két betűrejtvényedet is te előtted régen találták fel és találták ki. Már most egyeben törd a fejed. — **Schmidt-Pauli Edgár.** Németországban születted, atyád is német; édes anyád révén azonban, aki magyar nő, a mienk is vagy; a mienk annál inkább, mert oly kedves, szabatos magyar levéllel szereztél nekem örömet. Hajh!.. ha elgondolom, hogy nem is oly régen ott járkáltam a Klopstocksträssen! Ha sejtettem volna, hogy ott közelben rokon szívek az enyémmel együtt dobognak a mi drága hazánk felé! Ami a Takácsné asszonyom derék kis lányait illeti: azt hiszem, hogy azontul is mindig rászolgáltak az édes anyjok szeretetére. — **Salamín Andor.** Besoroztam. Ügyes. — **Gyalay László és Lajos.** Érdeklődéstek kedves tudomásomra szolgál. — **Weisz Aranka és Rudi.** Ha nem volt ott a nevetek, ez azt jelenti, hogy soraitokat nem kaptam meg. — **Matuska György.** Meddig fog tartani? Nyilván az évnegyed végeig. Ha név nincs ott, akkor a szerzője akarta úgy. Petikének gyors lábbadást kívánok. — **Magassy Sarolta.** A »Forgó bácsi könyvtára« a gyermek-irodalom legjelesebb termékeit vette föl a közlendők sorába. Nemcsak Forgó bácsi művei, de jeles angol, francia, olasz, német, spanyol, lengyel, dán, svéd és orosz írók olyan munkái, melyeknek közlését jónak tartom, szintén bele vannak foglalva ebbe a gyűjteménybe. Az eddig megjelent 10 kötet máris egy igazi kincses bánya. Most van készülőben a 11-ik kötet. Látogatásodnak örömmel nézek eléje. — **Ifj. Kubinyi György.** Helyes, hogy kötelességedet elejébe teszed a szórakozásnak. Csak dicsérhetlek érte. — **Bródy Armand.** Hogy van az 8 kötetből álló könyvtárad, szerencse; hogy szorgalmasan olvasgatod is, érdem. De, hogy abból éppen Amerika föl-

fedezését akarod közölni olvasó társaiddal, még pedig 16 soros kivonatban, legalább is fölösleges. Nem hiszem, van-e az én számos kis híveim közül, aki ennek a nagy fölfedezésnek hírére ne hallotta volna. Hát a szájkosaras kutyákkal békében élsz-e azóta? A nagyon tömött soru, apró betűs írásról pedig szokjál le. — *Több levélről a jövőszámomban.*

JÓTÉKONYSÁG.

Az Árva- és Thuróc-z vármegyei inséges hazánkiai fölségelésére!

Oly borzasztó az éh-inség tejjel-mézzel folyó Magyarország e felső vármegyeiben, hogy egy ideig a befolyó könyör-adományokat erre a célra szentelem, amibe jó szívetekkel, tudom, örömezt bele fogtok egyezni. A veletek egy korásu fiucskákat, kis lányokat a legiszonyubb nyavalyák egyike: az *éh-tifusz* öldösi ott. Mentsük meg azokat, akik még megmenthetők!

*

Wenckheim Mariska, Ilona, László és Pál, mint egy általuk rendezett bazár jövedelmét, 35 frt., Lázár Antal 50 kr., Gonda László 20 kr., Pataky Imre 1 frt., Seifensieder Irma és Jolán 6 frt., Ferch Gyula 1 frt., Weiss Ilona és Vilma 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 „ 80 „
Egész évre 5 „ 60 „

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legezészerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.